

MIRJANA BOBIĆ MOJSILOVIĆ je rojena Beograjčanka. Diplomirala je na oddelku za novinarstvo beograjske Fakultete za politične vede. Svojo poklicno novinarsko kariero je začela že z devetnajstimi leti, bila je televizijska voditeljica in pisala je za vse pomembnejše srbske časopise. Doslej je objavila osem knjig: šest romanov, dve drami in zbirko kratkih zgodb. Romana *Dnevnik srbske gospodinje* (Dnevnik srpske domaćice) in *Vse to, kar veš o meni* (Ono sve što znaš o meni) sta prevedena v francoščino in italijanščino.

Slavko Barič v predgovoru h knjigi

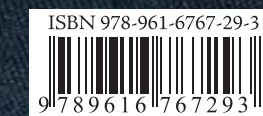
Pisateljica za svoje knjige v Srbiji ni prejela nobene literarne nagrade, kar sama prepozna kot posledico dejstva, da nima svojih recenzentov, in splošnega prepričanja, da knjižne uspešnice ne morejo biti kakovostna literarna dela. Da jo srbski mediji ignorirajo, po njenem mnenju dokazuje tudi dejstvo, da prevodi njenih knjig v francoščino in italijanščino niso bili omenjeni niti z besedo.

Pečat časa. To je bila nebeška Srbija. Srbija, ki se je hotela svetiti v lastnem blatu. Odpirale so se igralnice, na ulicah je bilo vse več dragih avtomobilov z nenavadnimi registrskimi tablicami, ki so jih vozili objestneži z mobilnimi telefoni. Na televiziji in v resničnem življenju so ženske nosile bleščeče, šuščeče obleke, lasulje, lasne vložke, nakit, kričečo šminko. To je bil neprekinjen ples v maskah, povorka, karneval razgaljenih prsi, napetih zadrg, nabildanih mišic in orožja, ki je molelo izpod dragih ukradenih suknjičev. V kavarnah se je viski naročal po steklenicah. Povprečen Srb se je bil pripravljen posmebovati vsakemu doktorju znanosti iz Amerike, ki je na leto zaslužil samo sto tisoč dolarjev: za Srbijo je bila na lepem to smešno nizka vsota – v državi, v kateri padajo glave tudi za sto mark.

Moja družina je bila podobna Srbiji. Bili smo nori, kot je bilo noro vse okrog nas, večsih sprti do solz, prizadeti, vznesei, pravičniški in ponižani. Preglasni in tihi. Resnično ljubi in nestanovitni. Grobi in neobičajno nežni. Tudi ko ni šlo za konkretno temo, je za vsem stala politika. Podobe propada. Raztapljanje in zmanjševanje, ki ni takoj vidno, ki ga dolgo ne občutimo, ker se ukvarjamo z resničnostjo, z Velikimi Temami, ker smo nenehno na izpitu. Ker smo v Srbiji, kjer tudi presenečanja prihajajo z zamudo. Danes se tega zavedam, danes mi je vse jasno. Križi in peterokrake, svetloba in tema, ki se izmenjujeta v bliskih. Glavobol, ki traja, pritiska in megli pogled. Predolgo.

“Dnevnik srbske gospodinje je pretresljiva pripoved o zablodah celotnega srbskega naroda in posameznikov ter o njihovi dolgi, počasni in mučni streznitvi. Glavni junakinji romana sta vsaj dve: Anđelka in Srbija. ... Anđelka je prisposoba za milijone Srbov, ki niso ne hudobni, ne sprevrženi in ne fašisti, vendar so s svojim molkom in z zatiskanjem oči pred resničnostjo sodelovali pri ustvarjanju kolektivne balkanske tragedije.”

Slavko Barič, prevajalec

27,95 €
www.sanje.si

MIRJANA BOBIĆ MOJSILOVIĆ DNEVNIK SRBSKE GOSPODINJE

Profani obstret nekega zmagovalca, ki se je pod lestencem zgodovine naposled odvrtinčilo v zrak ...

Bila je ljubezen. Eterična, vzvišena ljubezen. Bile so zgodbe, vpredene v življenja dobronamernih udeležencev lastnega propada. Bil je nevarno zapeljivi erotizem nove dobe, opite z močnimi basi ideoloških simbolov. Bila je kolektivna iracionalnost, ki je imela ubraniti izgubljene med koncepti politične mode. Bili so bratstvo in enotnost, pesmi za množice, atrakcije socialistične Jugoslavije, jupi in minjoni iz mestne pekarnice, nacionalne note, note sovraštva, uročenost s potmi stare slave – bilo je varljivo sonce političnega pragmatizma Nebeškega Vodje. Stoglava hidra upanja ... Zgodovina pa medtem poskrbi zase.

... Srbija je bila tu, vsepovsod naokoli, v grčastih jabolkih, v steklenicah kokakole, napoljenih z zelenim ramunskim bencinom, ki so jih prodajali ob cesti. Srbija je bila na posterjih predsedniških kandidatov, polepljenih po prometnih znakih in plotih, bila je v odrtih ovčjih kožah, ki so zlepljene od blata, krvi in muh visele, obešene ob Ibarski magistrali kot morbidna reklama za gostilne, kjer je doma prava srbska hrana. Srbija je bila v pesmih, ki so donele iz občestnih mehaničnih delavnic, bila je v pivskih steklenicah, ki so namesto cvetja zijale z vsakega dvorišča, v zarjavelih konzervah, iz katerih so se bobotile smrdljive rože, bila je v kariesu v skoraj vsakih ustih, v simpatičnih, a slabo in gredo oblečenih otrocih, v sestradanih psih, do katerih se v Srbiji resnično obnašajo kot do psov ...